

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C.)
samt dets Overgang til tredje Behand-
ling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lovene Nr. 65 af 28. Maj 1880 og Nr. 98 af 8. Maj 1908 angaaende Kreditforeninger for Ejere af mindre Ejendomme paa Landet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4447).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Johnsen: Lovforslaget er i alt væsentligt enslydende med et fra Folketinget i forrige Samling her til Tinget oversendt Lovforslag undtagen paa et enkelt Punkt, idet Bestemmelsen om Forlængelsen af Amortisationstiden fra 45 til 50 Aar her er udeladt. Lovforslaget var i forrige Samling til første Behandling her i Tinget den 8. April og blev paa Forslag af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Brandes) henvist til et Udvalg, der dog ikke naaede at afgive Betænkning, inden Rigsdagssamlingen sluttede. Naar Lovforslaget i Aar først er fremsat nu lige ved Rigsdagssamlingens forhaabentligt snart forestaaende Slutning, synes det ikke at tyde stærkt paa, at Regeringen i nogen høj Grad har interesseret sig for dette Lovforslags Gennemførelse, og hvis det ikke skulde lykkes at komme til Ende med Behandlingen i Aar, hvad jeg dog vil haabe, vil det neppe kunne undgaas, at Skylden i nogen Grad vil blive lagt paa Regeringen, medmindre der maatte være gyldige Grunde for Lovforslagets saa sene Fremsættelse. Lovforslaget angaar 3 Punkter, ved hvilke Ændringer foreslaas i Lovene af 28. Maj 1880 og 8. Maj 1908 angaaende Kreditforeninger for Ejere af mindre Ejendomme paa Landet, nemlig Forhøjelse af Taksationsgrænsen fra 10,000 Kr. til 12,000 Kr., Bestemmelsen om, at Staten skal refundere Omkostningerne ved Taksationerne, dog ikke for Ejendomme af over 8,000 Kr.s Taksationsværdi og kun, for saa vidt Laanene effektueres, samt Udlaansgrænsens Forhøjelse fra 50 pCt. til 55 pCt. Angaaende det første Punkt udtalte jeg i Fjor, at Forhøjelsen af Taksationsgrænsen vel vilde medføre en For-

øgelse af Statens Rentegaranti for de Obligationer, der udstedes af Foreningerne, men samtidig vilde Statens Risiko blive mindre som Følge af, at Ejendomme mellem 10,000 og 12,000 Kr.s Værdi byder en noget mere betryggende Pantesikkerhed end de smaa Ejendomme, i hvilke Bygningerne som oftest udgør en forholdsvis stor Del af Værdien. Tillige bemærkede jeg, at de Ejendomme, det her drejer sig om, er stegne ikke lidt i Værdi i de senere Aar, saa at Ejendomme, der før havde en Værdi af 10,000 Kr., nu vel nok er gaaet op til omkring 12,000 Kr. Angaaende Bestemmelsen om, at Staten skal refundere Omkostningerne ved Taksationerne, dog ikke for Ejendomme af over 8,000 Kr.s Værdi, vilde det være hensigtsmæssigt at faa vedtaget en klar Bestemmelse desangaaende dels for at faa Statens Forpligtelse til Refusion af disse Omkostninger indskrænket til de Laansøgere, der mest trænger til Lempelser i Udgifterne ved Laans Optagelse, og dels ogsaa for at hæve den Usikkerhed i Opfattelsen, der raader angaaende Statens retlige Forpligtelse til at yde fuld Refusion af Taksationsomkostningerne. Bestemmelsen i Loven af 1880 er nemlig af Finanslovkommissionen forstaaet bogstaveligt, saaledes at de Begunstigelser, det drejer sig om, *kan* meddeles, men ikke *skal* gives, og denne Forstaaelse er senere godkendt ved Finanslovsforslaget for 1911 — 12, men ved senere Finanslove har man frafaldet den, saaledes som det nærmere er forklaret i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget for i Aar (se Till. A. Sp. 942). — Med Hensyn til Udlaansgrænsens Forhøjelse fra 50 til 55 pCt. er jeg ligesom i Fjor af den Opfattelse, at man bør fastholde den gældende Bestemmelse og ikke gaa over Halvdelen af Taksationsværdien som Udlaansmaksimum, hvad jeg begrundede nærmere ved Lovforslagets Behandling i sidste Samling. Bestemmelsen om Amortisationstidens Forlængelse fra 45 til 60 Aar er her udeladt; jeg betragter dette nærmest som en Forbedring af Lovforslaget.

Under Forhandlingen om det i forrige Samling fremsatte Lovforslag saavel som i 1908 angaaende Loven af 8. Maj samme Aar tillod jeg mig at rette en Henvendelse til de daværende Indenrigsministre, om der ikke maatte være Grund til at yde Ejere af smaa Købstadejendomme lignende Begunstigelser som dem, der er givne Ejere af mindre Ejendomme paa Landet gennem de Kreditforeninger, her er Tale om, almindelig kaldet Hus-